ইংৰাজী ভাষালৈ অনূদিত হোৱা গ্ৰন্থৰ সংখ্যা বৰ কম। ইয়াৰ কাৰণ আৰু প্ৰতিকাৰৰ বিষয়ে অলপ ক'বনে ?

উত্তৰ : দেখাত ইয়াৰ কাৰণ একেটাই। অসমীয়া পাঠকে বিশ্বৰ বিভিন্ন সাহিত্যৰ মৰ্যাদা অনুভৱ কৰিছে, কিন্তু আমি আমাৰ প্ৰতি আনৰ আগ্ৰহ সিমান জগাই তুলিব পৰা নাই। লগতে আৰু এটা কথা ক'ব পাৰি —অসমীয়'ৰ পৰা আন ভাষালৈ অনুবাদ কৰিব পৰা লোকৰ সংখ্যা কম বা প্ৰায় নায়েই। তদুপৰি অনুবাদ কৰাৰ পিছত সেই অনুবাদৰ প্ৰকাশক, পাঠক সমাজ এখন আমিয়ে হয়তো সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰিব পাৰোঁ। এই পৰমুখাপেক্ষীত্বই কেতিয়াবা মনত দুখ দিয়ে। তথাপিও অসমীয়া সাহিত্যৰ কিছু চানেকি ভাৰতৰ অন্যান্য ভাষালৈ অনূদিত নোহোৱাকৈ থকা নাই বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্যৰ 'মৃত্যুঞ্জয়,' 'আই' ইত্যাদি উপন্যাস হিন্দীলৈ অনূদিত হৈছে। মহিম বৰাৰ 'কাঠনি বাৰীৰ ঘাট,' নৱকান্ত বৰুৱাৰ 'ককা-দেউতাৰ হাড়' আৰু আন আন লেখকৰ কিছু কিতাপ ভাৰতীয় অন্যান্য ভাষালৈ অনূদিত হৈছে। আমাৰ চুবুৰীয়া বঙ্গ ভাষা-লৈও আমাৰ বহুতো কবিতা অনূদিত হৈছে আৰু পাঠক সমাজেও আদৰিয়ে লৈছে। দুখন আধুনিক অসমীয়া কবিতা সংকলনৰ নাম মনত পৰিছে—'প্ৰতিবেশী সহোদৰ' আৰু 'আধুনিক অসমীয়া কবিতা' এখন কলিকতাৰ পৰা আৰু আনখন গুৱাহাটীৰ পৰা প্ৰকাশিত হৈ আদৃতও হৈছে।

৯নং প্ৰশ্ন : আমাৰ ধাৰণাত অসমীয়া সাহিত্যৰ কিছুমান শ্ৰেষ্ঠ কবিতা, গল্প বা উপন্যাস ইংৰাজী ভাষালৈ অনূদিত হ'লে কিছু সংখ্যক অসমীয়া লিখকে (ইতিমধ্যে স্বীকৃতি লাভ কৰা নগণ্য সংখ্যকৰ উপৰিও) আন্তৰ্জাতিক স্বীকৃতি তথা খ্যাতি লাভ কৰিলেহেঁতেন। সেই বিষয়ে আপোনাৰ মতামত কি ?

উত্তৰ : এই কথাষাৰ একেবাৰে সঁচা। আন্তৰ্জাতিক নহ'লেও ভাৰততে ইংৰাজী ভাষাৰ মাধ্যমেৰে এই ধৰণৰ সংযোগ ঘটি আছে। হীৰেন ভট্টাচাৰ্যৰ Ancient Gongs আৰু মামনি ৰয়চম গোস্বামীৰ উপন্যাস আৰু আত্মজীৱনীৰ ইংৰাজী অনুবাদে যথেষ্ট জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিছে। Ancient Gongs ৰ অনুবাদ বৰ সাৱলীল হৈছে বুলি খুচৱন্ত সিঙে কেবাবাৰো উল্লেখ কৰিছে। অৱশ্যে মামনি ৰয়চম গোস্বামীৰ কিতাপ কেইখনৰ গুণ তেওঁ অনুভৱ কৰিছে, কিন্তু অনুবাদ দুৰ্বল হৈছে বুলি কৈছে। অসমীয়া সাহিত্যিক হিচাবে মই কিন্তু বিশ্ব সাহিত্যৰ পৰা অসমীয়া সাহিত্যলৈ অনুবাদ কৰাৰ (এইখিনিতে কথাত ৰস সৃষ্টি কৰিলে মৰা স্বভাৱ সুলভ মিঠা হাঁহিটো মাৰি শ্ৰদ্ধেয় কবি গৰাকীয়ে পৰৱৰ্ত্তী শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিছিল) 'ঠিকা'টোহে লৈছোঁ। অসমীয়া সাহিত্যক বিশ্বৰ দৰবাৰলৈ পঠিয়াই দিয়াৰ বাবে যিখিনি যোগ্যতা লাগে সেইখিনি হয়তো মোৰ দৰে মানুহৰ নাই। ★

কবি হীৰেন ভট্টাচাৰ্যৰ সৈতে সাক্ষাৎকাৰঃ

' আমাৰ কবিতাৰ বুৰঞ্জীত হীৰেন ভট্টাচাৰ্য এক একক আৰু অনুপম প্ৰতিভা।' —ডঃ হীৰেন গোহাঁই।

[২৯।৬।৯৪ ইং তাৰিখে আবেলি প্ৰায় দুঘণ্টা সময় অসমৰ এই বিশিষ্ট কবি গৰাকীৰ লগত গুৱাহাটীৰ আৰ. জি. বৰুৱা পথত অৱস্থিত তেখেতৰ বাসস্থান 'স্নেহ-তীৰ্থ'ত আমাৰ সাক্ষাৎ হৈছিল –সাহিত্য-সংস্কৃতি সম্পৰ্কে আমি যুগুতাই নিয়া প্ৰশ্ন কেইটামানৰ ভিত্তিত। উক্ত সাক্ষাৎকাৰত তেখেতৰ বক্তব্যৰ যিখিনি আমি আমাৰ লেখাত আখৰে আখৰে ধৰি ৰাখিব পাৰিছিলোঁ সেইখিনি প্ৰত্যক্ষ উক্তিত ৰাখি বাকীখিনি যথাসম্ভৱ হীন-ডেঢ়ি নঘটোৱাকৈ পৰোক্ষ উক্তিত সজাই ইয়াত উপস্থাপন কৰা হৈছে। দুটিমান প্ৰশ্নৰ ক্ষেত্ৰত উত্তৰৰ লগতে কবি গৰাকীয়ে প্ৰশ্নৰ পৰিসীমাৰ বাহিৰত অথচ প্ৰাসঙ্গিকভাবে নিজৰ মূল্যবান চিন্তা, মতামত ব্যক্ত কৰিছিল। সংশ্লিষ্ট প্ৰশ্নৰ উত্তৰৰ লগতে সেইখিনিও উপস্থাপন কৰাৰ (বন্ধনীৰ ভিতৰত ৰাখি) লোভ সামৰিব নোৱাৰিলোঁ। অতি আন্তৰিকতাৰে এক সৌহাৰ্দপূৰ্ণ পৰিবেশত আমাৰ লগত দীঘলীয়া সময় কথা পাতি আমাক কৃতাৰ্থ কৰা বাবে চেনেহ আৰু শ্ৰদ্ধাৰ কবি গৰাকীক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। —দিলীপ দাস, তত্ত্বাৱধায়ক, 'জৱাহৰ জ্যোতি'।]

১ নং প্ৰশ্নঃ কবিতা লিখিবলৈ কেতিয়াৰ পৰা কেনেকৈ অনুপ্ৰাণিত হৈছিল ?

উত্তৰঃ এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত তেওঁ কৈছিল যে নিচেই সৰু কালৰ পৰা তেওঁ কবিতা লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰা নাছিল— বাইশ বছৰ বয়সৰ পৰাহে কবিতা লিখিবলৈ লৈছিল। ঘৰুৱা জীৱনত এটা সাংস্কৃতিক পৰিবেশৰ মাজত ডাঙৰ-দীঘল হোৱা বাবে আৰু অসমৰ বেছিভাগ সাহিত্যিকক, শিল্পীক নিচেই সৰু কালৰ পৰা অতি ওচৰৰ পৰা লগ পোৱা বাবে সাহিত্যৰ প্ৰতি, শিল্পৰ প্ৰতি তেওঁৰ ভাল পোৱা নিচেই সৰুকালিৰ পৰা। তদুপৰি, সৰুকালৰ পৰাই তেওঁ সাহিত্যৰ অনুষ্ঠান, সংস্কৃতিমূলক সংঘ আদিৰ লগত জড়িত আছিল বুলিও কয়। এই প্ৰসঙ্গত তেওঁ সৰু কালত তেজপুৰৰ 'পাৰিজাত সংঘ'ৰ (তেতিয়া সংঘৰ সভাপতি আছিল দণ্ডিনাথ কলিতা) লগত জড়িত থকাৰ কথা উল্লেখ কৰে আৰু কলিতাৰ উপৰিও পদ্মনাথ গোহাঞি বৰুৱা, ৰাজ-মোহন নাথ, সৰ্বানন্দ ৰাজকোঁৱৰ আদি বিশিষ্ট ব্যক্তি তথা সাহিত্যিকসকলৰ সান্নিধ্য লাভ কৰা বুলি কয়। (কথা প্ৰসঙ্গত ১৯৫৩

চনৰ পৰা ১৯৬২ চন মানলৈ তেওঁ ভাৰতীয় গণ নাট্য সংঘৰ লগতো নিজকে সক্রিয়-ভাৱে জড়িত ৰখাৰ কথা উন্মুকিয়াইছিল)। এনেকুৱা এক পৰিবেশে তেওঁক কবিতা লিখাৰ প্রাৰম্ভিক অনুপ্রেৰণা দিছিল বুলি তেওঁ কয়। পিছলৈ ৰবীন্দ্রনাথ, জীৱনানন্দ আদিৰ কবিতা অধ্যয়নেও তেওঁৰ কবিতা সৃষ্টিত প্রেৰণা যোগাইছিল বুলি কয়।

২ নং প্রশ্ন ঃ আপোনাৰ প্রথম প্রকাশিত কবিতাটো কি আছিল আৰু ক'ত প্রকাশিত হৈছিল ?

উত্তৰ ঃ 'নিমন্ত্রণ' ; প্রকাশিত হৈছিল 'আৱাহন'ত —বোধকৰোঁ ১৯৫৫ চনত।

৩ নং প্রশ্ন ঃ আপোনাৰ জীৱনদর্শন তথা মানুহ বা জীৱনৰ প্রতি দৃষ্টিভঙ্গী কেনে সেই সম্বন্ধে অলপ ক'ব নেকি ?

উত্তৰ ঃ 'সকৰে পৰা সাম্যবাদৰ প্রতি আকর্ষিত হৈছিলোঁ। মোৰ সাহিত্যত যদি তাৰ প্রতিফলন হৈছে সেয়া ভাল কথা।' কথা-ষাৰ শুনি স্বাভাৱিকভাৱে আমাৰ মনলৈ আহিছিল তেওঁৰ ৰচনাৰ এনে পংক্তিঃ

'ভাই! সময় বুজি আহিবা এদিন,
ফু-মাৰি চোতালত লগে ভাগে খাম
দুখৰ ধানৰ এসাজ ভাত।'

৪ নং প্রশ্ন ঃ কবি আৰু পাঠকৰ মাজত সম্পর্কৰ বিষয়ে দু-আষাৰ ক'ব নেকি ?

উত্তৰ ঃ এই প্রশ্নৰ উত্তৰত নৈ এখন সাগৰলৈ গতি কৰাৰ তুলনা দি তেওঁ কৈছিল ঃ 'কবিতা হৈছে পাঠক অভিমুখী। কবিতাৰ ভাল-বেয়াও নিৰূপণ কৰে পাঠকে।' সাহিত্যত পাঠকৰ অপৰিসীম ভূমিকাৰ সন্দর্ভত তেওঁ আৰু কৈছিল ঃ 'সাহিত্য ধৰি ৰাখে পাঠকে। পাঁচশ বছৰ আগতে শেক্সপীয়েৰে নাটক লিখিছিল। তেওঁৰ নাটক আজিও যে আছে সেয়া সম্ভৱ হৈছে পাঠক-দর্শকৰ বাবে।' তেওঁৰ মতে, লিখক এজনৰ কৃতকার্যতাও বহুখিনি নির্ভৰ কৰে পাঠকৰ ওপৰত। পাঠক যিমানে ভাল হ'ব লিখক তথা কবিও সিমানে ভাল হ'ব। কথাটো ভাল ছাত্রই ভাল শিক্ষক গঢ়াত সহায় কৰাৰ দৰে। তেওঁ আকৌ কৈছিল, সকলো শিল্পৰে কাম হৈছে পাঠক, দর্শক, শ্রোতা আদিৰ একো একোখন সমাজ গঢ়া। কবিৰো সেয়ে।

৫ নং প্রশ্ন ঃ আপোনাৰ কবিতাৰ বিষয়বস্তুৰ সন্দর্ভত অলপ ক'ব নেকি ?

উত্তৰ ঃ 'কবিতা কবিৰ আত্ম-জীৱনীৰ দৰে। কবিতাত সাধাৰণতে কবিয়ে নিজৰ কথাকে লিখে আৰু তাতে প্রতিফলন ঘটে তেওঁৰ সমাজ, সংস্কৃতিৰ···।'

কবি গৰাকীয়ে কৈছিল, ভাৰতবর্ষৰ কথা ক'লেও তেওঁৰ মনৰ চকুৰ আগত অগা-ডেৰা কৰে গাঁৱৰ কথা—গাঁৱৰ ছবি। তেওঁৰ কবিতাত নিজ দেশ ভাৰতবর্ষখন নানা ধৰণে প্রকাশ পায়। তেওঁৰ ভাৰতবর্ষখন—গাঁও-ভাৰতবর্ষ। ধান, বান, পথাৰ আদিক সামৰি লোৱা গাঁৱৰ মানুহৰ ছবি।

তেওঁ আকৌ কৈছিল– 'কবিতাই মোক ভাষাক ভাল পাবলৈ শিকাইছে আৰু ভাল পাবলৈ শিকাইছে মানুহক।' শেষত তেওঁ

ধেমালিৰে কৈছিল—Land, language, love ক লৈ তেওঁৰ কবিতা।

৬ নং প্ৰশ্ন ঃ আপোনাৰ প্ৰিয় দেশী বা বিদেশী দুই চাৰি গৰাকী কবিৰ নাম ক'ব নেকি ?

উত্তৰ ঃ এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত তেওঁ কয় যে কবিতা ভাষাৰ শিল্প। কোনো ভাষাৰ ওপৰত ভাল দখল নাথাকিলে সেই ভাষাৰ কবিতাৰ সূক্ষ্ম সৌন্দৰ্য উপলব্ধি কৰাত অসুবিধা। উদাহৰণ স্বৰূপে তেওঁ কয় যে ফৰাচী ভাষা তেওঁ নাজানে ; গতিকে তেওঁ ব'দলেয়াৰৰ কবিতা ভাল পোৱা বুলি ক'লে ভুল কোৱা হ'ব। ঠিক সেইদৰে তেওঁ পাবল'নেৰুদাৰ কবিতা অনুবাদত পঢ়িছে—মূলত পঢ়িব নোৱাৰা বাবে কবিতাৰ সূক্ষ্ম সৌন্দৰ্য উপলব্ধি কৰিব পৰা নাই। কিন্তু ভাৰতীয় দুই এক ভাষাৰ কিছুমান কবিৰ কবিতা পাঠে তেওঁক আনন্দ দিয়ে।

[ভাষাৰ প্ৰসঙ্গ ওলাওঁতে তেওঁ সম্প্ৰতি অসমীয়া ভাষাত ঘটা বিকৃতিৰ বিষয়ে কিছু বিশদভাবে নিজৰ প্ৰতিক্ৰিয়া তথা উদ্বিগ্নতা প্ৰকাশ কৰে। নিজৰ ভাষাৰ প্ৰকাশক্ষম উপযুক্ত শব্দ থকা সত্বেও আন ভাষাৰ শব্দৰ ব্যৱহাৰ, উপযুক্ত সহজ শব্দ থকা সত্ত্বেও কঠিন আৰু প্ৰসঙ্গত সাধাৰণতে ব্যৱহাৰ নোহোৱা শব্দৰ ব্যৱহাৰ, কিছুমান ভাব প্ৰকাশত অশুদ্ধ প্ৰকাশ-ৰীতিৰ ব্যৱহাৰ— আদি ত্ৰুটী উদাহৰণ সহকাৰে আঙুলিয়াই দিয়ে। তেওঁৰ আশংকা—ভাষাৰ এনে বিকৃতিৰ গৰাখহনীয়া সময়মতে ৰোধ কৰিব নোৱাৰিলে, অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যই অন্ধকাৰ ভৱিষ্যতৰ সমুখীন হ'ব লাগিব। তেওঁৰ মতে, মাতৃভাষা মাটিৰো ভাষা 'Language of the soil.' মাটিৰ গোন্ধ মাতৃভাষাত অৱশেই থাকিব লাগিব। যুক্তিসঙ্গত ভাবে প্ৰয়োজন সাপেক্ষে ভাষাৰ সলনি সকলোৰেই বিচাৰে। সলনি হোৱাটো জীৱনৰ লক্ষণ। সলনি মানে, তেওঁৰ ভাষাত, 'আৰু সুন্দৰ হোৱা।' ভাষা আৰু শব্দৰ প্ৰসঙ্গত কবি গৰাকীয়ে নিজৰ মতামত আন্তৰিকতাৰে ব্যক্ত কৰি থাকোঁতে মনলৈ আহিছিল কবিৰ স্বৰচিত কবিতাৰ দুটি এটি এনে পংক্তি :

'মোৰ ভিতৰত এটা যেন খেতিয়ক,
মই শব্দবোৰ জিভাত দি চাওঁ,
কাৰ কি সোৱাদ,
হাতৰ তলুৱাত লৈ চাওঁ কিমান তপত,

* * * *

'কলম মোৰ কমাৰৰ হাতৰ হাতুৰী,
ভাঙি পিটি গঢ়ি লওঁ শব্দ,
খেতিয়কৰ ফাল যেন চোকা ‥ ‥ '

ভাষাৰ প্ৰসঙ্গতে তেওঁ আমাৰ চুকে-কোণে, গাঁৱে-ভূঁয়ে গঢ়ি উঠা ইংৰাজী মাধ্যমৰ স্কুল সমূহৰ বিষয়েও উল্লেখ কৰে। এই স্কুল সমূহত পঢ়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সমূহে যে সময়ত নিজৰ ভাষাটোকে লিখিব বা পঢ়িব নোৱাৰিব সেই কথাটো তেওঁ আক্ষেপেৰে উল্লেখ কৰে। আন ভাষী লোক এজনে অসমীয়া ভাষাটো ভালকৈ ক'ব পাৰে নে নাই তাক লৈ তেওঁ বৰকৈ নাভাবে। কিন্তু নিজৰ ভাই, নিজৰ ভতিজা

বা নিজৰ গাঁৱৰ ল'ৰাটোৱে যদি নিজৰ ভাষাটো ভালদৰে ক'ব, পঢ়িব আৰু লিখিব নোৱাৰে তেনেহলে তাতকৈ আৰু দুখৰ কথা আমাৰ বাবে আন একোৱে হ'ব নোৱাৰে। সময়ত ধেমেলীয়া কবিয়ে অৱস্থাটোৰ অন্ধকাৰ ভৱিষ্যত এটাৰ ইঙ্গিত দিবলৈ গৈ নিৰ্দোষ ধেমালিৰে কৈছিল—সময়ত হয়তো ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়া অসমীয়া ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ইংৰাজী নজনা মাক-দেউতাকলৈ অসমীয়াত চিঠি লিখি দিবৰ বাবে তেনে চিঠি লিখি দিয়া মানুহৰ এচৰ চাপি এটা বৃত্তি (Profession) ৰে সৃষ্টি কৰিব যেন পাওঁ! নিচেই সৰুৰে পৰা ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়া মেধাবী অসমীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা পাব পৰা অৱদান কিছুমানৰ পৰাও যে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য বঞ্চিত হ'ব সেই কথাটোও তেওঁ আক্ষেপেৰে উল্লেখ কৰিবলৈ পাহৰা নাছিল।]

৭নং প্ৰশ্ন: সম্প্ৰতি যি মুষ্টিমেয় সমালোচকে অসমীয়া সাহিত্যৰ সমালোচনাত ব্ৰতী হৈ আছে তেওঁলোকে নিজৰ ভূমিকা কেনেদৰে পালন কৰিছে বুলি ভাবে?

উত্তৰ: এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত তেওঁ অসমীয়া সাহিত্যত সমালোচকৰ বৰ অভাৱ থকা বুলি আৰু লগতে যি নগণ্য সংখ্যক সমালোচনাত ব্ৰতী হৈ আছে তেওঁলোকেও নিজৰ ভূমিকা ঠিকমতে পালন কৰা নাই বুলি কয়। তেওঁৰ মতে, সমালোচকৰ এটা মুখ্য কাম হৈছে পাঠক গঢ়া, কিন্তু অসমীয়া সাহিত্যৰ সমালোচক সকল এই ক্ষেত্ৰত কৰুণ ভাবে ব্যৰ্থ হৈছে। প্ৰসঙ্গক্ৰমে তেওঁ ৺বাণীকান্ত কাকতিদেৱৰ নাম শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰে। তেওঁ ভাবে, সমালোচক সকলে স্ব-প্ৰণোদিত হৈ শিল্পী-সাহিত্যিকৰ সৃষ্টিৰ review কৰিব লাগে—যাতে এনে review য়ে পাঠক গঢ়াত সহায় কৰিব পাৰে।

[পাঠক গঢ়িবলৈ, তেওঁৰ মতে, সাহিত্যত এটা movement লাগে। তেওঁ কয় যে সাহিত্যৰ এই movement টো কিতাপে নানে, আনে আলোচনীয়ে। সম্প্ৰতি অসমীয়া সাহিত্যত সৰ্বসাধাৰণ পাঠকৰ প্ৰয়োজন পূৰাব পৰা কিছু সংখ্যক আলোচনীৰ প্ৰয়োজন আছে বুলি তেওঁ ভাবে।]

৮নং প্ৰশ্ন: আপোনাৰ দৃষ্টিত উদীয়মান অসমীয়া লেখক সকলৰ সৃষ্টিৰ মানদণ্ড কেনে সেই বিষয়ে এটি থূলমূল আভাস দিব নেকি?

উত্তৰ: এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত কবিতাৰ সন্দৰ্ভত তেওঁ নীলিম কুমাৰ, অনুভৱ তুলসী আদি দুই চাৰিজনৰ সম্ভাৱনাৰ উল্লেখ কৰে। উদীয়মান গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক আদিৰ ক্ষেত্ৰতো তেওঁৰ মন্তব্য একেধৰণৰ আছিল। সম্প্ৰতি গল্প লিখি থকা মুষ্টিমেয় ডাক্তৰ, ইঞ্জিনীয়াৰৰ লেখাত তেওঁ আশাৰ ৰেঙণি দেখা বুলি উল্লেখ কৰে।

উদীয়মান লেখক সকলৰ বিপৰীতে তেওঁ কিন্তু প্ৰবীণ লেখক কিছুমানৰ নাম প্ৰশংসাৰে উল্লেখ কৰে। প্ৰথম আত্মপ্ৰকাশতে যে সেই সকল লেখকে সম্ভাৱনা আৰু প্ৰতিশ্ৰুতিৰ

বলিষ্ঠ স্বাক্ষৰ লৈ ওলাই আহিছিল সেইটো। অলপ ধেমালিৰ সুৰেৰে কৈছিল— খঁহি-মেলি আজি যোগেশ দাস, ভবেন শইকীয়া, মহিম বৰা, নীলমণি ফুকন, নৱকান্ত বৰুৱা বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য, আব্দুল মালিক, হোমেন বৰগোহাঞি, মামনি ৰয়চম গোস্বামী আদি হোৱাগৈ নাই ··· ··· ··· ।'

৯ নং প্ৰশ্ন : অসমীয়া সাহিত্যৰ সাম্প্ৰতিক স্থবিৰ-তাৰ কাৰণ কি বুলি ভাবে ?

উত্তৰ : এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত তেওঁ ভাষাটো চৰ্চাৰ অভাৱ এটা কাৰণ বুলি উল্লেখ কৰে। তেওঁ কয় যে ভাষাৰ চৰ্চাই প্ৰকাশ ক্ষমতা বঢ়ায় যিটোৰ প্ৰয়োজন সাহিত্য সৃষ্টিত সৰ্বাধিক। তেওঁৰ কথাত, 'ভাষাই মানুহক ভবায়। ভাষাহীন মানুহৰ ভাৱৰ জগতখনো সৰু। ভাষাৰ অভাৱে ভাবৰো অভাৱ সূচায়।' ধেমেলীয়া সুৰেৰে তেওঁ কৈছিল, সাহিত্যৰ নিচিনা কিছুমান সৃষ্টিৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ নকৰিলেতো পঞ্চাশটা মান শব্দ লৈয়ে এটা জীৱন পাৰ কৰি দিব পাৰি ··· ··· ···। লগতে সমালোচকৰ অভাৱ, ভাষাৰ বিকৃতি-কৰণ আদিয়েও ভাল সাহিত্য আৰু সাহিত্যিক সৃষ্টিত অন্তৰায় সৃষ্টি কৰা বুলি তেওঁ ভাবে।

১০ নং প্ৰশ্ন : নবীন কবি সকলক কিবা উপদেশ দিব নেকি ?

উত্তৰ : 'মই সাহিত্যৰ নবীনতা (newness) ৰ প্ৰতিহে আগ্ৰহী।' লগতে তেওঁ কয় যে নতুন লেখক থাকিলেহে পুৰণা লেখক থাকে। নতুন লেখকৰ অভাৱত পুৰণি সাহিত্য অকালতে মৰহি যায়। এই প্ৰসঙ্গত তেখেতে মনত পেলায় বেজবৰুৱাৰ সেই শাৰী কবিতা—"পুৰণি পৃথিৱীক নকৈ চাই লওঁ ··· · ।'

১১ নং প্ৰশ্ন : আজি কেইবছৰমান আগতে আপোনাৰ নিৰ্বাচিত কবিতা কিছুমানৰ সংকলন এটি অধ্যাপক প্ৰদীপ আচাৰ্যৰ দ্বাৰা ইংৰাজীত অনূদিত হৈ প্ৰকাশ পাইছিল। সেই সম্পৰ্কে আপোনাৰ প্ৰতিক্ৰিয়া জানিব পাৰোনে ? লগতে আন অসমীয়া কবিৰ কবিতাৰ এনে অনুবাদৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পৰ্কে আপোনাৰ মতামত কি জনাবনে ?

উত্তৰ : এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত তেওঁ সংকলনটিৰ অনুবাদ ভাল হোৱা বুলি বহুতে তেওঁক জনোৱাৰ কথা কয়। যদিও কবিতাৰ অনুবাদ টান বুলি কয়, অনুবাদৰ প্ৰয়োজনীয়তা নিশ্চয় আছে বুলি তেওঁ ভাবে। এই প্ৰসঙ্গত তেখেতৰ 'ল'ৰা-ধেমালি'ৰ পৰা এষাৰ কবিতা আমাৰ মনলৈ আহিছিল—'এটা কথা স্পষ্ট, অনুবাদে নকৰে কবিতা নষ্ট।' তেওঁ আমাক আকৌ কৈছিল যে তেওঁৰ 'সুগন্ধি পখিলা' কিতাপখনৰ আটাইবোৰ কবিতা কাৰ্বি ভাষালৈ অনূদিত হৈছে। তেওঁ আনন্দেৰে কৈছিল-'আমাৰ অসমৰে আন এডোখৰ ঠাইৰ ভাষালৈ মোৰ কবিতা অনূদিত হোৱাত বেছি ভাল লাগিছে।'

১২নং প্ৰশ্ন : কবিতা লিখাৰ উপৰি আপুনি ছবিও আঁকে। এই দুটাৰ কোনটো আগতে আৰম্ভ কৰিছিল ? আপোনাৰ কবিতা ৰচনাত আপোনাৰ ছবিৰ অথবা ছবি অঁকাত আপোনাৰ কবিতাৰ কিবা ভূমিকা আছে নেকি ?

উত্তৰ ঃ এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত বিনম্ৰভাৱে তেওঁ কয় যে তেওঁ professional চিত্ৰকৰ নহয়— Serious painter ও নহয়। মন গ'লে কেতিয়াবা ছবি আঁকে - ইংৰাজিত যাক কয়— sunday painter—দেওবৰীয়া চিত্ৰকৰ।

কবিতা লিখা আৰু ছবি আঁকা—দুইটা যেহেতু ভিন্ন কলা, দুইটাৰ মাজত পোন-পটীয়া সম্বন্ধ নাই বুলি তেওঁ ভাবে।

১৩নং প্ৰশ্ন ঃ আপুনি কিছু সংখ্যক গীতো ৰচনা কৰিছে। গানৰ প্ৰতি আপোনাৰ আকৰ্ষণৰ বিষয়ে অলপ ক'বনে ?

উত্তৰ ঃ "গান মোৰ আটাইতকৈ প্ৰিয়— কবিতাতকৈও। এতিয়াও মই ক'ৰবাত ভাল গান শুনিলে থমকি ৰৈ যাওঁ'—বুলি কৈ কবি গৰাকীয়ে তেওঁৰ সঙ্গীতপ্ৰিয় মনটো আমাৰ আগত অকৃপণভাবে উদঙাই দিছিল। "গানৰ মাজেৰে কবিতালৈ অহা" বুলি কোৱা কবি গৰাকীয়ে আমাক আকৌ কৈছিল যে গানে তেওঁক কবিতা ৰচনা কৰিবলৈ অনু-প্ৰাণিত কৰে। তেওঁৰ মতে, গান ভাল পোৱা মানে মানুহক ভাল পোৱা। তেওঁ আমাক কৈছিল যে তেওঁ নিজে গান নাগায়, কিন্তু বহু সুগায়ক তেওঁৰ ভাল বন্ধু আৰু বহু গানৰ সৃষ্টিৰ সময়ত তেওঁ নিজে উপস্থিত আছিল। প্ৰসঙ্গক্ৰমে তেওঁৰ স্বৰচিত 'সাতোখন সুৰদী নৈ', 'মোৰ সোণৰ সোলেং অ' আঘোণৰ ৰ'দ', 'সৌ শিৰিষ ডালত এজনী চৰাই' আদি গীত প্ৰাণ সঞ্চাৰ কৰি গোৱা অসমৰ যশস্বী শিল্পী বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ ডঃ বীৰেন্দ্ৰ নাথ দত্তৰ নাম তেওঁ উল্লেখ কৰে। ডঃ দত্তৰ লগতে তেখেতে আন কেবা গৰাকীও প্ৰিয় অসমীয়া গায়ক শিল্পীৰ নাম উল্লেখ কৰে।

১৪নং প্ৰশ্ন ঃ আপোনাৰ শেহতীয়া কবিতাৰ সংকলন 'শইচৰ পথাৰ মানুহ'ৰ পাতনিত আপুনি এষাৰ কথা উল্লেখ কৰিছিল ঃ 'সম্প্ৰতি মোৰ কবিতা প্ৰায় নোহোৱাৰ দৰেই। মোৰ যোৱা ছবছৰৰ কবিতাৰে এই সৰু সংকলনটো কৰিছো।" কবিতা লিখাৰ এই স্থবিৰতাৰ একমাত্ৰ কাৰণ হিচাবে আপোনাৰ কবিতাৰ পৰা বুটলি অনা নিম্নোক্ত কবিতা ফাঁকিকে ল'ব পাৰো নেকি ? ঃ

তামস আকাশখনৰ
স্তব্ধতা ভাঙে কোমল কঁহুৱা ফুলে।
কবিতাৰো বতৰ আছে
আহিনৰ আকাশে কাণে কাণে ক'লে।

উত্তৰ ঃ 'কবিতা ৰবি শস্য নহয়। সকলো বতৰতে কবিতা হব পাৰে।' ★

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে বকো জৱাহৰলাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৯২–৯৩ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যনিৰ্বাহক পৰিষদৰ ছাত্ৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত মোক নিৰ্বাচিত কৰি মহান অনুষ্ঠানটোৰ সেৱা কৰিবলৈ সুযোগ দিয়া বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মই আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। লগতে অসমৰ জাতীয় অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ সংগ্ৰামত যিসকল জ্ঞাত-অজ্ঞাত বীৰ শ্বহীদে প্ৰাণ বলি দিলে তেওঁলোকলৈ অশ্ৰু-অঞ্জলি যাচিছোঁ।

সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমান পিছতে ৫–২–৯৩ ইং তাৰিখৰ পৰা ১১–২–৯৩ ইং তাৰিখলৈ সাতদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক উৎসৱ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' উদ্‌যাপন কৰা হয়। আৰম্ভণিৰ দিনাখন মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত যতীন্দ্ৰ নাথদেৱে পতাকা উত্তোলন কৰি উৎসৱৰ শুভাৰম্ভ কৰে। উৎসৱৰ দিন কেইটিত কাৰ্যক্ৰমণিকা অনুযায়ী বিভিন্ন খেলা-ধূলা, গীত-মাত, কুইজ, আকস্মিক বক্তৃতা, তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা, মুকলি বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা, ভেশছন, পৰম্পৰাগত সাজপাৰ প্ৰতিযোগিতা, পুষ্পসজ্জা আৰু হস্তশিল্প প্ৰতিযোগিতাও অনুষ্ঠিত কৰা হয়। শেষৰ দিনাখন মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ সভাপতিত্বত বহা বঁটা-বিতৰণী সভাৰে উৎসৱৰ সামৰণি মৰা হয়। বঁটা-বিতৰণী সভাত মুখ্য অতিথিৰ আসন অলংকৃত কৰিছিল সাহিত্য অকাডেমী বঁটা বিজয়ী প্ৰথিতযশা কবি শ্ৰীযুত হীৰেন ভট্টাচাৰ্য্যদেৱে আৰু নিৰ্দিষ্ট বক্তাদ্বয় আছিল গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদক শ্ৰীযুত বিনন্দ কুমাৰ শইকীয়া আৰু সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক শ্ৰীযুত অৰুন বৰাদেৱ। তেখেতসকলৰ বিভিন্ন দিশত আগবঢ়োৱা দিহা-পৰামৰ্শ আৰু বহুমূলীয়া ভাষণে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক অতিকৈ অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। এই সুযোগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হৈ তেখেতসকললৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

অইন বছৰৰ দৰে এই বেলিও মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীয়ে মিলি বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী আই বীণাপাণিৰ শ্ৰীচৰণত পুষ্পাৰ্ঘ নিবেদন অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰে।

ইয়াৰ উপৰিও ১৯৯৩–৯৪ চনৰ শিক্ষা বৰ্ষৰ বাবে মহাবিদ্যালয়লৈ অহা নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী-সকলক আদৰণি জনাবলৈ ২৪–৯–৯৩ ইং তাৰিখে নৱাগত আদৰণি সভাখন উলহ-মালহেৰে দিন জোৰা কাৰ্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই উপলক্ষে আয়োজন কৰা মুকলি সভাত পৌৰোহিত্য কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত যতীন্দ্ৰ চন্দ্ৰ নাথদেৱে। এই সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন

সভাপতি কবি-সাহিত্যিক শ্ৰীযুত নৱ কান্ত বৰুৱাদেৱ। তেওঁৰ উপস্থিতি আৰু ভাষণে উপস্থিত প্ৰতি গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু সুধী ব্যক্তিক উৎসাহিত আৰু অনুপ্ৰাণিত কৰে। এই সুযোগতে মই তেখেতলৈ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। লগতে উপস্থিত থাকি সভাৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰা প্ৰতি গৰাকী ব্যক্তিকো ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

এই বেলিও বিজ্ঞান শাখাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ উদ্যোগত শ্ৰীশ্ৰীবিশ্বকৰ্ম্মা পূজাৰ আয়োজন কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰাত বিজ্ঞান শাখাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ একাগ্ৰতাক মই আন্তৰিকতাৰে শলাগিছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ ভিতৰত বৰ্তমান শাসনাধিষ্ঠ চৰকাৰৰ কিছুমান জনস্বাৰ্থ বিৰোধী কাৰ্য (যেনে, মদৰ মুকলি বেহাত অনুমোদন, লটাৰীৰ নিচিনা জুৱাখেলৰ পৃষ্ঠপোষকতা, গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ নাম ভৰ্তিত প্ৰত্যক্ষ হস্তক্ষেপ আদি)ৰ প্ৰতিবাদত সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাই আহ্বান কৰা অৱস্থান ধৰ্মঘট আৰু অন্যান্য প্ৰতিবাদী কাৰ্যসূচী ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য-সকলৰ লগতে অন্যান্য ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহযোগত সুচাৰুৰূপে পালন কৰা হয়।

অভাৱ-অভিযোগ : আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱ-অভিযোগৰ বিষয়ে কোৱাটো একপ্ৰকাৰ অৰণ্যৰোদন। ১৯৮৯ চনতে মহাবিদ্যালয়ে ৰূপালী জয়ন্তী পালন কৰিলে যদিও মহাবিদ্যালয়ৰ নানান অভাৱ এতিয়াও পূৰণ হোৱা নাই। প্ৰতিবছৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাই অহাৰ লগে লগে সমস্যাও বৃদ্ধি পাই আহিছে। এই সম্পৰ্কে আগৰ প্ৰতি গৰাকী সাধাৰণ সম্পাদকে তেওঁলোকৰ প্ৰতিবেদনত উল্লেখ কৰি গৈছে। এই সমস্যা সমূহৰ মুখ্য সমস্যাবোৰ পুনৰ কৰ্তৃপক্ষৰ দৃষ্টি গোচৰ কৰিলোঁ : (১) ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অনুপাতে শ্ৰেণীকোঠা বৃদ্ধি কৰা (২) কলা শাখাৰ স্নাতক মহলাত সকলো বিষয়তে "মেজৰ" খোলা (৩) স্থায়ী ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ ব্যৱস্থা কৰা (৩) স্থায়ী প্ৰেক্ষাগৃহ নিৰ্মাণ কৰা (৫) ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষকসকলৰ প্ৰয়োজন অনুসাৰে চাইকেল ষ্টেণ্ডৰ ব্যৱস্থা কৰা (৬) মহাবিদ্যালয়ৰ সৌন্দৰ্য বৃদ্ধিৰ বাবে এখনি ফুলনি বাগিচাৰ ব্যৱস্থা কৰা (৭) মহা-বিদ্যালয়ৰ স্থায়ী গেটখন নিৰ্মাণ কৰা। এই সমস্যাবোৰ কৰ্তৃপক্ষই যদিও একে লগে সমাধান কৰিবলৈ অক্ষম তথাপিও ভৱিষ্যতে এটা এটাকৈ অভাৱবোৰ পূৰণ কৰিব বুলি আশা কৰিলো।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি দু-আষাৰ : দেশী-বিদেশী অশুভ শক্তিৰ পৃষ্ঠপোষকতাত অসমৰ চৌদিশে আজি গঢ় লৈ উঠা সকলো ধৰণৰ দুৰ্নীতি, অসামাজিক কাম-কাজৰ প্ৰতি সদা সতৰ্ক হৈ থাকি উপযুক্তভাৱে প্ৰতিবাদ আৰু প্ৰতিৰোধ কৰিবলৈ ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলক অনুৰোধ জনালোঁ।

সদৌ শেষত মোক সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ চলাই যাওঁতে বিভিন্ন দিশত দিহা-পৰামৰ্শ দি উৎসাহিত কৰা কাৰণে মই

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি মহোদয়ৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জনালোঁ। লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতীৰ্থসকললৈ আৰু বন্ধু-বান্ধৱী—ৰতন, দেৱজিৎ, বেদান্ত, বাণেশ্বৰ, অক্ষয়, প্ৰশান্ত, প্ৰদীপ, জেউতি, মেঘালী, ৰবী, অনীতা, গীতা, হীৰা, আৰু প্ৰতিভালৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। তদুপৰি সকলো সময়তে সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যালয় সহায়ক সকললৈও মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

অৱশেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ ধন্যবাদ যাচি আৰু সকলোৰে ওচৰত মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালছোৱাত হোৱা জ্ঞাত-অজ্ঞাত ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনাৰে প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

॥ জয় আই অসম ॥

শ্ৰীজগত চন্দ্ৰ দাস

সাধাৰণ সম্পাদক,

ছাত্ৰ একতা সভা,

১৯৯২-৯৩ চন।

—:★:—

খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যি সকল বন্ধু-বান্ধৱীৰ মৰম আৰু বিশ্বাসে জৱাহৰলাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৯২-৯৩ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত বিপুল ভোটেৰে জয়যুক্ত কৰাই গুৰু দায়িত্ব বহন কৰিবলৈ মোক সুযোগ দিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ হিয়া ভৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

খেল-ধেমালিয়ে অকল আমাৰ শৰীৰটোকে ভালে নাৰাখে, ই আমাৰ মানসিক দিশটোও বহু সময়ত পৰিচালিত কৰে। সেয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অকল শিক্ষানুষ্ঠানৰ পাঠ্যক্ৰমৰ ভিতৰতে আবদ্ধ নাথাকি বিভিন্ন খেল-ধেমালিসমূহত যোগদান কৰা উচিত। বৰ্তমান যুগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে খেল-ধেমালিৰ জৰিয়তে নিজৰ পাৰদৰ্শিতা প্ৰদৰ্শন কৰি ভৱিষ্যতে এজন সু-নাগৰিক হিচাপে সমাজত আত্ম-প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিব পাৰে।

বিগত বছৰবোৰৰ দৰে এই বছৰো মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক উৎসৱ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' বিভিন্ন কাৰ্য-সূচীৰে পালন কৰা হয়। খেল-বিভাগৰ ফালৰ পৰাও বিভিন্ন খেলৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। খেল পথাৰত তেনেই সীমিত সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী উপস্থিত আছিল যদিও উপস্থিত থকাবীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰী খিনিৰ মাজত যথেষ্ট উৎসাহ দেখা গৈছিল। কথা এষাৰ দুখেৰে উল্লেখ কৰিব লগীয়া হৈছে যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত খেলৰ সামগ্ৰীসমূহ মজুত থকা সত্বেও প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা তেনেই নগণ্য আছিল। তথাপিও যি কেইজন প্ৰতিযোগীয়ে যোগদান কৰিছিল তেওঁলোকে আশানুৰূপ মানদণ্ডৰ খেল প্ৰদৰ্শন কৰি যোগ্যতাৰ পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এই চেগতে তেওঁলোকৰ খেলুৱৈ জীৱনৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলোঁ।

এইবেলি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ফুটবল টুৰ্ণামেণ্ট অনুষ্ঠিত নোহোৱাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত সুদক্ষ ফুটবল খেলুৱৈ থকা সত্বেও আন্তঃ মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়ত আমি পাৰদৰ্শিতা দেখুওৱাৰ সুবিধা নাপালো। মই কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়ে কিছুমান খেলৰ সামগ্ৰীৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ বিষয়ে অধ্যক্ষ মহোদয়ক জনোৱাত তেওঁ সেইবোৰৰ যোগান ধৰে। কিন্তু আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ইচ্ছাৰ অভাৱত সেই সামগ্ৰীবোৰৰ আশানুৰূপ সৎ ব্যৱহাৰ যেন নহ'ল। সেয়েহে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ অনুৰোধ— তেওঁলোকে যেন খেলা-ধূলাৰ প্ৰতি অধিক মনোযোগী আৰু আগ্ৰহী হয়।

মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত সকলো দিশৰ পৰা সহায়-সহযোগ আৰু দিহা-পৰামৰ্শ দি উপকৃত কৰা কাৰণে খেল বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক অধ্যাপক

শ্ৰীযুত দ্বিজেন দাস চাৰলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তদুপৰি অধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত যতীন্দ্ৰ চন্দ্ৰ নাথ আৰু মাননীয় শ্ৰীযুত মদন কাকতি চাৰদেৱলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে বিভিন্ন দিশত পদে পদে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সহকৰ্মীৰ উপৰিও তনুশ্ৰী, পদুমনী, পম্পা, ৰঞ্জু, প্ৰতিভা, ৰবী, ৰূপালী, নৱনীতা, ৰমেন, শিশিৰ, বাপ্পি, অক্ষয় জয়ন্ত, বানে আৰু অনিললৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ যাচিছোঁ।

অৱশেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ ধন্যবাদ যাচি আৰু সকলোৰে ওচৰত মোৰ জ্ঞাত অজ্ঞাত ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি জৱাহৰলাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়ৰ আশু উন্নতি কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয় আই অসম।

শ্ৰীভুদেৱ অধিকাৰী
সম্পাদক, খেল বিভাগ
জৱাহৰলাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়,
বকো।

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়ে মোক তেওঁলোকক সেৱা কৰাৰ বাবে ১৯৯২–৯৩ চনৰ তৰ্ক আৰু আলোচনাচক্ৰৰ সম্পাদক ৰূপে নিৰ্বাচিত কৰিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক নমস্কাৰ যাচিলোঁ। মোৰ কাৰ্যকালটো আছিল মোৰ বাবে সফলতা আৰু বিফলতাৰ মিশ্ৰিত সময়। হয়তো মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বনিম্ন শ্ৰেণীৰ পৰা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰা বাবে কিম্বা মোৰ জ্ঞানৰ পৰিসীমা তেনেই সীমিত হোৱা বাবে মই দায়িত্ব পালন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত হয়তো নানা দোষ-ত্ৰুটিৰ মাজেৰে অগ্ৰসৰ হ'বলগীয়া হৈছিলোঁ। প্ৰতিটো দোষ–ত্ৰুটিৰ বাবে সংশ্লিষ্ট সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমা ভিক্ষা মাগিছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথম পদক্ষেপতে পাইছিলোঁ মহাবিদ্যালয়খনৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ।' নিৰ্বাচনত আশানুৰূপভাৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰা দেখি ভাবিছিলোঁ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'টোও তেওঁলোকৰ উপস্থিতিৰে সৰ্বতোপ্ৰকাৰে সাফল্য-মণ্ডিত হ'ব। কিন্তু কেইবা হেজাৰ টকা খৰচ কৰি পতা 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আশানুৰূপ উপস্থিতি নেদেখি বাৰুকৈয়ে হতাশ হৈছিলোঁ। তদুপৰি লক্ষ্য কৰিছিলো বেছি-ভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে যেন কোনো প্ৰতিযোগিতাত ভাগ লোৱাৰ এটা উৎসাহী মন নাই। মোৰ বিভাগৰ তৰ্ক, আবৃত্তি আৰু বিশেষকৈ বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতাত মই প্ৰতিযোগী বিচাৰিব লগীয়া হৈছিল। দুই এটা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা ইমানেই তাকৰ আছিল যে প্ৰতিযোগিতা বাতিল হোৱাৰ ভয়ত মই নিজেও সেইবোৰত প্ৰতিযোগী হিচাপে থিয় দিছিলোঁ। তাতোকৈ লাজৰ কথা এয়ে যে কোনো কোনো প্ৰতি-যোগিতাৰ সময়ত প্ৰেক্ষাগৃহত প্ৰতিযোগী কিছুমানক বিচাৰিব লগা হৈছিল আৰু নাম দিও সময়ত কিছু সংখ্যক প্ৰতিযোগীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰা নাছিল। এইবোৰ খুব পৰিতাপৰ কথা। মহা-বিদ্যালয় এখন আগুৱাই নিয়াত আৰু আজিৰ বিশ্বত নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এনেবোৰ অনুষ্ঠানত ভাগ লোৱা নিতান্তই প্ৰয়োজন। চলিত সময় প্ৰতিযোগিতাৰ সময়। গতিকে নিজক প্ৰতিযোগিতাত প্ৰবৃত্ত কৰাবই লাগিব। আজিৰ সময় যুক্তিৰ সময়। এই যুক্তিৰ লগত অবিচ্ছেদ্যভাৱে জড়িত আছে বাক্-পটুতাৰ। তৰ্ক, আলোচনাচক্ৰ আদিত ভাগ লোৱাৰ সেয়ে বিশেষ প্ৰয়োজন আছে। আশা কৰিছোঁ, মহাবিদ্যালয়ত পতা এনেকুৱা প্ৰতিটো অনুষ্ঠানৰে তাৎপৰ্য উপলব্ধি কৰি আৰু সেই-বোৰক শিক্ষাৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ আৰু ভৱিষ্যত জীৱন গঢ়াৰ পাথেয় বুলি ধৰি লৈ প্ৰতি গৰাকী ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়ে এইবোৰ অনুষ্ঠানত ঐকান্তিকতাৰে অংশ গ্ৰহণ কৰিব। 'মহাবিদ্যালয়

সপ্তাহ' মানে এসপ্তাহৰ বাবে মহাবিদ্যালয় বন্ধ— এনে ভ্ৰান্ত ধাৰণা যদি কোনো ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়ে পোষণ কৰে তেনেহ'লে ভৱিষ্যতে নিজকে গঢ় দিয়াৰ বহু সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব।

সৰ্বশেষত, মোৰ কাৰ্যকালত বিশেষ সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বাবে মোৰ বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক শিক্ষক পৰম শ্ৰদ্ধেয় মঃ মীৰাজ খান আৰু লগতে অন্যান্য শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শ্ৰীসুশীল পাটোৱাৰী
তৰ্ক আৰু আলোচনা
চক্ৰৰ সম্পাদক।

—:×:—

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সমাজ এখনক সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ কৰি গঢ়ি তোলাত মানুহে বিভিন্ন ধৰণে অৱদান আগবঢ়াব পাৰে। মোৰ অতি মৰমৰ মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা আগবঢ়াব খুজিছিলো সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক ৰূপে। মোৰ আশাৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই ১৯৯২-৯৩ চনৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভালৈ সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে মোক নিৰ্বাচিত কৰা বাবে সমূহ বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ লোৱাৰ কেইদিনমান পিছতে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' আৰম্ভ হয়। সেই উপলক্ষে মহাবিদ্যালয় চৌহদ পৰিষ্কাৰ কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত এখনি চাফাই প্ৰতিযোগিতা পতা হয়। উক্ত প্ৰতিযোগিতাত নিষ্ঠা সহকাৰে সেৱাৰ মনোভাৱ দেখুৱাবলৈ সমৰ্থ হোৱা প্ৰতিযোগীক নিৰ্বাচন কৰি পুৰস্কৃত কৰা হয়।

সমাজ সেৱাৰ সম্পাদক হিচাপে শপত গ্ৰহণ অনুষ্ঠানত দিয়া প্ৰতিশ্ৰুতি অনুসৰি কাম কৰিব পাৰিছো নে নাই তাৰ বিচাৰৰ ভাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱীৰ, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ আৰু সংশ্লিষ্ট কৰ্তৃপক্ষৰ।

বৰ্তমান কৰ্মৰ যুগ। কৰ্মৰ দ্বাৰাই নিজক, সমাজক তথা দেশৰ জনগণক আগবঢ়াই নিব পাৰি। মোৰ কাৰ্যকালত সমাজ সেৱাৰ কাম-কাজ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদৰ ভিতৰতে সীমাৱদ্ধ ৰাখিব লগীয়া হ'ল। আশা কৰিছোঁ, পৰৱৰ্তী সম্পাদকসকলে সমাজ সেৱাৰ কাম মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদৰ বাহিৰলৈ প্ৰসাৰিত কৰিব পাৰিব।

মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত সকলো প্ৰকাৰে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত যতীন্দ্ৰ চন্দ্ৰ নাথদেৱ আৰু সমাজ সেৱা বিভাগৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক শ্ৰীযুত মদন কাকতিদেৱলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে সকলো সময়তে মোক সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ যাচিছোঁ।

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক ৰূপে গধুৰ দায়িত্ব পালনত অজানিতে হোৱা ভুল-ক্ৰটিৰ বাবে মাৰ্জনা বিচাৰি আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

ঃ জয়তু 'জৱাহৰ জ্যোতি' ঃ

শ্ৰীনিৰঞ্জন ৰাভা

সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ।

—ঃ★ঃ—

ছাত্র জিৰণি-কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ঃ

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দেশ মাতৃৰ কাৰণে প্ৰাণ আহুতি দিয়া জ্ঞাত-অজ্ঞাত সকলো শ্বহীদলৈ মোৰ অশ্ৰুসিক্ত প্ৰণিপাত নিবেদন কৰিলোঁ।

১৯৯২-৯৩ চনৰ বাবে মোক জৱাহৰলাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে নিৰ্বাচিত হ'বলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

বিগত বছৰবোৰৰ দৰে এই বেলিও 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' যথেষ্ট উলহ-মালহেৰে উদযাপন কৰা হয়। ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ ফালৰ পৰাও কেৰম, ডবা, বেড্‌মিণ্টন খেল অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। খেল সমূহত যথেষ্ট সংখ্যক প্ৰতিযোগীয়ে যোগদান কৰিছিল আৰু খেলবোৰো উচ্চমানৰ হৈছিল। প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰা প্ৰতি গৰাকী প্ৰতিযোগীৰ মই উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলোঁ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱ অভিযোগ বহুতো। কৰ্তৃপক্ষক এই বিষয়ে মোৰ পূৰ্বৱৰ্তী সম্পাদকসকলে দৃষ্টিগোচৰ কৰি আহিছে। আমি বিশ্বাস ৰাখিছোঁ, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষই অনতিপলমে এই অভাৱসমূহ দূৰ কৰিব।

মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত নানা দিহা পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা বাবে ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক শ্ৰীযুত নবীন চন্দ্ৰ মুদিয়াৰ চাৰলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে ছাত্ৰ বন্ধু ৰমেন, কুসুম, ৰামেশ্বৰ, বিচিত্ৰ, প্ৰফুল্ল, প্ৰদীপ আদিলৈও মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

সদৌ শেষত জৱাহৰলাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতিৰ কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদনৰ মোখনি মাৰিলোঁ।

ধন্যবাদেৰে —

শ্ৰীনিৰ্মল ৰাভা

সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা।

—ঃ□ঃ—

ছাত্ৰী জিৰণি-কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

জয়জয়তে ১৯৯২-৯৩ ইং চনৰ বকো জৱাহৰ-লাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ পদত বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে নিৰ্বাচিত হ'বলৈ সুযোগকণ দিয়া বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ কাৰ্য্যভাৰ লোৱাৰ কেইদিনমান পিছতে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' আৰম্ভ হয়। সেই উপলক্ষে ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ তৰফৰ পৰা কেৰম, বেডমিণ্টন, ডবা, চিলাই, পুষ্পসজ্জা, ৰিং, টেনিছ আদি প্ৰতিযোগিতাৰ লগতে পিঠা প্ৰতিযোগিতাও অনুষ্ঠিত কৰা হয়। মোৰ আশা অনুযায়ী প্ৰতিযোগিতা সমূহত যিমান বিলাক প্ৰতিযোগীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰিব লাগিছিল সিমান বিলাকে নকৰিলে। তথাপিও অংশ গ্ৰহণ কৰা প্ৰতিযোগীৰে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' সুকলমে পাৰ হৈ যায়। আশা কৰিছোঁ পৰবৰ্তী কালত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাব।

এগৰাকী ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ বাবে শিক্ষানুষ্ঠানৰ নিৰ্দ্ধাৰিত পাঠ্যক্ৰমৰ উপৰিও খেল-ধেমালিৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনস্বীকাৰ্য। আজিৰ যুগত খেল-ধেমালিয়ে সমগ্ৰ পৃথিৱীতে এক আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছে। সেয়ে শিক্ষানুষ্ঠানৰ উপৰিও বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানত খেলক প্ৰাধান্য দিয়া আজি পৰিলক্ষিত হৈছে।

এইখিনিতে ছাত্ৰীসকলে বহুদিনৰ পৰা অনুভৱ কৰি অহা এটি প্ৰধান অসুবিধাৰ কথা উন্মুকিয়াব খুজিছোঁ। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীৰ অনুপাতে ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাটো যথেষ্ট সৰু হোৱা বাবে ছাত্ৰীসকলৰ বহুতে সময়ত গছৰ তলত জিৰণি ল'বলগীয়াত পৰে। সেয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক বিনীত অনুৰোধ জনাওঁ যেন ইয়াৰ এটি সুব্যৱস্থা অতি সোনকালে কৰে।

মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত মোৰ দায়িত্বসমূহ পালন কৰাত বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা বাবে ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ তত্ত্বাৱধানত থকা অধ্যাপিকা শ্ৰীযুতা নন্দা দেৱী আৰু খেল বিভাগৰ অধ্যাপক শ্ৰীযুত দ্বিজেন দাস চাৰ প্ৰমুখ্যে মহাবিদ্যালয়ৰ আন আন চাৰ বাইদেউ সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ। পাঞ্জা খেলত বিশেষ ধৰণে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা চাৰ সকললৈও মই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে ছাত্ৰী বান্ধৱী প্ৰণতী, ৰেৱতী, ললিতা, বীণা, প্ৰতিভা, গীতা, সুশীলা আৰু ছাত্ৰ বন্ধু ৰমেন, শঙ্কৰ, জীৱেশ্বৰ, ৰাজীৱ আৰু ভাতৃলেখীয়া বিৰিঞ্চি, সুশীললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোলৈ আগবঢ়োৱা অকপট সহায়-সহযোগিতাৰ স্মৃতি মোৰ মানসপটত সদায় অঙ্কিত হৈ থাকিব।

পৰিশেষত মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত অজানিতে হোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰিলোঁ।

॥ জয়তু 'জৱাহৰ জ্যোতি' ॥

মিচ্ বীণা নাথ,

সম্পাদিকা, ছাত্ৰী-জিৰণি কোঠা।

আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দেশমাতৃৰ কাৰণে যি সকলে নিজৰ মৃত্যুকো আঁকোৱালি লৈ জ্ঞাত অজ্ঞাতভাৱে শ্বহীদ হ'ল, সেই সকল মৃত্যুঞ্জয়ী বীৰলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু অশ্ৰু অঞ্জলি যাচিছোঁ।

বকো জৱাহৰলাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্য নিৰ্বাহক পৰিষদৰ ছাত্ৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে আলোচনী সম্পাদকৰ পদত মোক নিৰ্বাচিত কৰি আলোচনীখনৰ গুৰু দায়িত্ব লোৱাৰ সুযোগকণ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

সাহিত্যক বাদ দি সুসংস্কৃতিসম্পন্ন জাতি এটাৰ কথা ভবাটো তেনেই অমূলক। সাহিত্য হৈছে যিকোনো জাতি সত্তাৰ বিবেক আৰু বৌদ্ধিক প্ৰগতিশীলতাৰ দাপোণ স্বৰূপ। সাহিত্যৰ মাধ্যমেৰে যিদৰে সুসংস্কৃতিসম্পন্ন জাতি এটাক জানিব পাৰি, সেইদৰে মহাবিদ্যালয়ৰ 'মুখপত্ৰ' বা আলোচনীখন পঢ়ি মহাবিদ্যালয় এখনৰ প্ৰতিচ্ছবি পাব পাৰি। সাধাৰণতে মহাবিদ্যালয় এখনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিভিন্ন বিষয়ৰ জ্ঞান-বুদ্ধি, প্ৰতিভাসমূহ বিকাশ কৰাৰ উদ্দেশ্যে মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰখন প্ৰকাশ কৰা হয়।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমান পিছতে মহাবিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া আকৰ্ষণীয় অনুষ্ঠান 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' উদ্‌যাপিত হয়। 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ এক অপৰিহাৰ্য অংশ হিচাপে সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰো আয়োজন কৰা হৈছিল। এই প্ৰতিযোগিতাৰ বিষয় বস্তু আছিল অসমীয়া চুটি গল্প আৰু অসমীয়া কবিতা। উপযুক্ত বিবেচিত প্ৰতিযোগীসকলক একোখন প্ৰমাণ পত্ৰৰ সৈতে পুৰস্কাৰ প্ৰদান কৰা হয়।

ইয়াৰ পিচত ১৯৯২-৯৩ শিক্ষাবৰ্ষৰ 'নৱাগত আদৰণি' সভা উপলক্ষে মহাবিদ্যালয়ৰ ন-পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ৰচনাৰে 'প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা' উলিওৱা হয়। এই 'প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা'খন মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ দ্বাৰা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিত উন্মোচন কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী এখন প্ৰকাশ কৰি উলিয়াওঁতে নানা সমস্যা বা অসুবিধাৰ সমুখীন হ'বলগীয়া হয়। আমি সমুখীন হোৱা অসুবিধা বিলাকৰ ভিতৰত প্ৰধান অসুবিধা আছিল বাৰে বাৰে জাননী দিয়াৰ পিচতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা সময়মতে লিখনি নোপোৱা আৰু তদুপৰি প্ৰাপ্ত লিখনিসমূহৰো বেছি ভাগৰে মানদণ্ড আশানুৰূপ নোহোৱা। যিকোনো কাৰণতে নহওক কিয় সময়মতে আলোচনীখন আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিব নোৱাৰা বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত কৰযোৰে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। লগতে আশা কৰিছোঁ, মোৰ পৰৱৰ্তী আলোচনীবোৰ যাতে সময়মতে প্ৰকাশ পায় তাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যেন সময়মতে মানবিশিষ্ট লিখনি সম্পাদকৰ হাতত জমা দিয়াৰ চেষ্টা কৰে।

আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰাত নানান মূল্যবান দিহা-পৰামৰ্শৰে উৎসাহিত আৰু সহায় কৰা বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত যতীন্দ্ৰ চন্দ্ৰ নাথদেৱ, অধ্যাপক শ্ৰীযুত বসন্ত দত্তদেৱ, অধ্যাপক শ্ৰীলক্ষীকান্ত শৰ্মাদেৱ আৰু অধ্যাপক শ্ৰীযুত মৃগেন্দ্ৰ কুমাৰ শৰ্মাদেৱক কৃতজ্ঞতাৰে সুঁৱৰিছো। আলোচনীখনৰ তত্ত্বাৱধানৰ গুৰু দায়িত্ব লৈ সকলো ফালৰ পৰা অকুণ্ঠ সহায় সহযোগ, দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়াই যথেষ্ট কষ্ট কৰি আলোচনীখন যথা সম্ভৱ নিখুঁতভাবে প্ৰকাশ কৰা বাবে অধ্যাপক শ্ৰীযুত দিলীপ দাসদেৱৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ।

'প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা'খন প্ৰকাশ কৰোঁতে অশেষ কষ্ট কৰি সহায় কৰা বাবে অধ্যাপক শ্ৰীযুত প্ৰাণেশ্বৰ নাথদেৱ, আলোচনী তত্ত্বাৱধায়ক শ্ৰীযুত দিলীপ দাসদেৱ, অধ্যাপক শ্ৰীযুত মৃগেন্দ্ৰ কুমাৰ শৰ্মাদেৱ আৰু অধ্যাপক শ্ৰীযুত বসন্ত কুমাৰ দত্তদেৱৰ লগতে ছাত্ৰ বন্ধু শ্ৰীগণেশ চন্দ্ৰ বড়ো, শ্ৰীবেদান্ত ডেকা, শ্ৰীসত্যজিৎ তালুকদাৰ, শ্ৰীগোৱৰ্দ্ধন ৰাভা, শ্ৰীজগদীশ ৰাভা, শ্ৰীলোহিত কলিতা, শ্ৰীখৰ্গেশ্বৰ ৰাভা, শ্ৰীজগৎ চন্দ্ৰ দাস, শ্ৰীকুসুম ডেকা আৰু শ্ৰীহেমন্ত মহন্তলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছো। তদুপৰি মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায়-সহযোগিতা কৰা বাবে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য-সদস্যা আৰু ছাত্ৰ বন্ধু প্ৰণৱ, কুসুম, প্ৰফুল্ল, মানবেন্দ্ৰ, ৰাজীৱ, যোগেশ, চন্দন, বিশ্ব, হীৰুমণি, ছাহিদ, বাসৱ আৰু বান্ধৱী হীৰামণি, ৰীণা, বীণা, শান্তাৰ লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱীলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ নিবেদিছো। এইখিনিতে আলোচনীখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰকৈ ছপা কৰি আমাৰ হাতত তুলি দিবলৈ যত্নৰ ত্ৰুটি নকৰা মিৰ্জাৰ 'জনতা প্ৰেছ'ৰ স্বত্বাধিকাৰী শ্ৰীযুত যোগেশ চন্দ্ৰ পাল ডাঙৰীয়াৰ লগতে প্ৰেছৰ সমূহ কৰ্মীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ থাকিল।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ ছাত্ৰী, অধ্যাপক-অধ্যাপিকা আৰু কৰ্মীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ। সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক শ্ৰীজীৱেশ্বৰ পাঠকে তেওঁৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন জমা নিদিয়া কাৰণে উক্ত প্ৰতিবেদন-খন আলোচনীত প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰি আমি দুঃখিত। এই অনিচ্ছাকৃত ত্ৰুটি আৰু অন্যান্য সকলো জ্ঞাত-অজ্ঞাত ত্ৰুটিৰ বাবে সংশ্লিষ্ট সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

ঃ জয়তু 'জৱাহৰ জ্যোতি' ঃ

শ্ৰীক্ষীৰোদ কুমাৰ চৌধুৰী

সম্পাদক, 'জৱাহৰ জ্যোতি'।

—ঃ★ঃ—

১৯৯২-৯৩ চনৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত কৰা বিভিন্ন প্রতিযোগিতাৰ ফলাফলসমূহ ঃ

খেল-ধেমালি (ল'ৰাৰ) ঃ

১০০ মিটাৰ দৌৰ ঃ

১ম—শ্রীৰূপকুমাৰ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]
২য় ” সুমিত ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]

২০০ মিটাৰ দৌৰ ঃ

১ম —শ্রীৰূপকুমাৰ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]
২য় ” জয়ন্ত বড়ো [উঃ মাঃ ১ম]

৪০০ মিটাৰ দৌৰ ঃ

১ম—শ্রীভোগেশ্বৰ বড়ো [স্নাতক ২য়]
২য়—” ৰূপকুমাৰ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]

৮০০ মিটাৰ দৌৰ ঃ

১ম—শ্রীৰূপকুমাৰ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]
২য়—মঃ ৰেজাক আলি [স্নাতক ১ম]
৩য় - শ্রীজয়ন্ত বড়ো [উঃ মাঃ ১ম]

১৫০০ মিটাৰ দৌৰ ঃ

১ম—শ্রীৰূপকুমাৰ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]
২য়—” গোলাপ দাস [উঃ মাঃ ১ম]
৩য় - ” লক্ষেশ্বৰ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]

ছট্‌পুট থ্ৰ' ঃ

১ম—শ্রীকেশৱ বড়ো [উঃ মাঃ ২য়]
২য়—” ভূমিধৰ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]

জেভ্‌লিন থ্ৰ' ঃ

১ম—শ্রীকেশৱ বড়ো [উঃ মাঃ ২য়]
২য় —” ভূমিধৰ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]

ডিচ্‌কাচ থ্ৰ' ঃ

১ম—শ্রীঅমৰেন্দ্র ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম, বিজ্ঞান]
২য়—” হীৰেণ ৰাভা [উ. মাঃ ২য়]

পাঞ্জাখেল ঃ

১ম—শ্রীকেশৱ বড়ো [উঃ মাঃ ২য়]
২য় ” শংকৰ পাঠক [স্নাতক ১ম]

ৰিলেৰেচ ঃ

১ম—শ্রীজয়ন্ত বড়ো [উঃ মাঃ ১ম]
” গোলাপ দাস [উঃ মাঃ ১ম]
” বিপিন ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]
মঃ ৰেজাক আলী [স্নাতক ১ম]
২য়—শ্রীৰূপকুমাৰ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]
” সঞ্জয় ৰয় [উঃ মাঃ ১ম]
” ভীষ্ম ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]
” প্রণৱ ৰাভা [উঃ মাঃ ১ম]

ভলীবল ঃ

বিজয়ী দল উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক দল।

ৰাণাৰ্চ আপ ঃ স্নাতক প্রথম বাৰ্ষিক দল।

ক্রিকেটঃ

বিজয়ী দল—স্নাতক দ্বিতীয়-তৃতীয় বাৰ্ষিক দল

ৰাণাৰ্চ আপ—উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় দল

Best Bowler—শ্রীসত্যজিৎ তালুকদাৰ [স্নাতক২য়]

Man of the Match–শ্রীসত্যজিৎ তালুকদাৰ [ঐ]